

Skaļais sauciens un klusais gājiens

Labrīt, ģimene!

Kāds šis ir bijis piedzīvojums!

Lai gan šī Bībeles nometne tuvojas noslēgumam, tai nav jābeidzas. Mēs varam paņemt šo Dieva Garu, lai arī kur ietu. (Tā ir?) Dieva Gars ir vienmēr klātesošs un var būt visās vietās vienā un tanī pašā laikā.

Un es lūdzu, lai tagad, kad mēs studēsim Dieva Vārdu vēl vienu reizi, mums šis būtu svētīšanās dievkalpojums, lai mēs atvērtu savas sirdis plašāk, lai jaukais Jēzus Gars tās patiesi svētotu, nesot atdzimšanu un reformāciju mūsu dzīvē. Un lai tad, kad no šīs debesu atmosfēras nokāpsim ielejā, mēs redzētu Dieva godību pat ielejā, pat strādājot, pat ikdienas darbos. Lai mēs vēl arvien kopā ar Kristu varētu atrasties Debesu pagalmos, kaut arī staigājam šeit - pa zemi.

Šorīt, kad gatavojamies atstāt šo nometni, vēsts ir nosaukta „Skaļais sauciens un klusais gājiens”

Un, pirms mēs šorīt iedziļināties Dieva Vārdā, aicinu jūs noliekt galvas, lai kopā lūgtu.

Tēvs debesīs, mēs esam ļoti pateicīgi par tik bagātīgu, bagātīgu, bagātību pieredzi, ko Tu esi mums devis. Ka Tu mūs esi pacēlis jaunā līmenī kopējā ceļā ar Tevi. Tu esi mūs vilcis Sev tuvāk, Tu esi vedis mūs dziļāk Savā Vārdā. Mēs esam Tevi redzējuši skaidrāk nekā agrāk, un Tavs attēls, ko esam redzējuši, ir tik brīnišķīgs, tik skaists. Pateicos, ka Tu esi tik brīnišķīgs Dievs!

Paldies, ka esi devis tik brīnišķīgu un spēcīgu vēsti, dodot mums misiju, mērķi un jēgu eksistēt šinīs pēdējās dienās, dodot mums darbu, ko eņģeļi ilgojas darīt, bet Tu esi izvēlējies mūs - grēcīgu, vāju, trauslu cilvēci, šo beidzamo paaudzi, kas ir vājāka no visām paaudzēm, bet Tu gribi, lai tā dara visvarenākās lietas. Kungs, mēs esam tik pateicīgi. Mēs neesam tā cienīgi, mēs to redzam un atzīstam. Mēs pateicamies, ka Jēzus ir cienīgs un ka Viņš mūs šodien aplāj ar Savu dzīvi.

Kungs, mēs lūdzam, lai tagad, kad mēs atveram Tavu Vārdu, mūsu sirdis un prāti ir atvērti, lai Tu mūs iedvesmo, motivē un aicini vienmēr virzīties uz priekšu, nekad neskatoties atpakaļ. Lai turpinām cīnīties labo ticības cīņu, jo uzvara Kristū jau ir mūsu. Svētī mūs tagad, mēs lūdzam Jēzus vārdā- Āmen.

Skaļais sauciens un klusais gājiens.

Pirms dažiem mēnešiem man bija brīnišķīga iespēja apciemot manu tēvzemi – Vāciju.

Tas bija jauks piedzīvojums. Mana vecāmāte 100% ir vāciete - blondi mati, zilas acis. Un mums bija iespēja apciemot Berlīni. Teiloram bija iespēja braukt mums līdzi un palīdzēt ar mūziku, un mēs

noturējām lūgšanu nedēļu mazā angļu draudzītē Berlīnē, kas tur ir vienīgā angļu draudze. Un cilvēki bija ļoti izsalkuši pēc vēsts. Tas bija brīnišķīgs piedzīvojums.

Mums bija arī iespēja apskatīt pilsētas vēsturiskās vietas.

Mēs bijām Vitenbergā - Mārtiņa Lutera pilsētā. Es redzēju vietu, kur protestantu reformācija dzima. Redzējām baznīcu un durvis, kur viņš piesita 95 tēzes, un stāvējām tanī vietā, kur viss notika. Mēs iegājām Mārtiņa Lutera Baznīcā un uzkāpām viņa kancelē, un skatījāmies uz zāli, ko viņš ir uzlūkojis, un tā bija mums atklāsmēm bagāta pieredze.

Kad bijām Vācijā pirms pāris mēnešiem, daži draudzes locekļi mūs aizveda pie Berlīnes mūra paliekām. Un mums bija iespēja runāt ar Berlīnes iedzīvotājiem, kas dzīvoja tur, kad šī siena vēl pastāvēja.

Šis mūris bija tirānijas un nebrīves simbols, simbols ienaidam, apspiešanai, sadalīšanai. Draugi, tas bija grēka simbols.

Un 1987. gada 12. jūnijā arī Ronaldam Reiganam, ASV prezidentam, bija iespēja apmeklēt Berlīni. Viņš pie Brandenburgas vārtiem, kas bija netālu no mūra, teica runu, kas bija tik iespaidīga - gandrīz vai pravietiska. Es gribu, lai jūs ieklausītos, ko viņš teica: „Ir viena zīme, ko Padomju Savienība var parādīt un kas būtu īpaša, kas nepārprotami sekmētu brīvību un mieru (tā Reigans teica). Ģenerālsēkretār Gorbačov, ja jūs vēlaties mieru, ja jūs vēlaties Padomju Savienības un Austrumeiropas uzplaukumu, ja jūs vēlaties liberalizāciju, nāciet pie šiem vārtiem. Gorbačova kungs, atveriet šos vārtus! Gorbačova kungs, **nojauciet šo mūri!**”

Viņš to teica tikai pāris metrus no mūra, pāris metrus no komunisma, un visa pasaule dzirdēja šo runu. Prezidents izaicināja Gorbačovu nojaukt šo mūri - apspiestības, tirānijas, nebrīves un atšķirtības mūri.

Savā runā viņš minēja, ka uz Berlīnes mūra redzējis ar krāsas baloniņu uzrakstītus šādus vārdus, ko kāds nezināms autors, nezināms rakstītājs grafiti bija atstājis: „Šis mūris kritīs, ticība kļūst realitāte, jā, visā Eiropā! Šis mūris kritīs, jo tas nespēj stāvēt pretī ticībai, tas nespēj stāvēt pretī patiesībai, tas nespēj stāvēt pretī brīvībai!”

Un pēc tam, 29 mēnešu vēlāk - 1989.gada 9.novembrī, daži no mums, iespējams, pat atceras, kur mēs bijām, kad tas notika, 29 mēnešus pēc šīs Reigana runas mūris sagruva, un cilvēki visā pasaulē, ieskaitot Vāciju, priecājās.

Draugi, kad es domāju par šo vēsturisko notikumu, es atceros, kā šis mūris sabruka un kāds bija prieka un brīvības laiks, un kā ģimenes un cilvēki austrumu un rietumu Berlīnē, ko mūris bija šķīris, varēja satikt viens otru pirmo reizi pēc daudziem gadiem un pat gadu desmitiem.

Tas bija neapraķstāma prieka laiks, bet šodien, brāļi un māsas, vēl joprojām pastāv šķirošie mūri, vēl ir grēka un pievilšanas mūri, kam jātiek sagrauti. Neticības un skepticisma mūri ir neskaitāmu cilvēku sirdīs. Mūri, kas tur cilvēkus ieslodzītus paradumos, šaubās, bailēs, nedrošībā, nemierā un garīgās ciešanās. Un Dievs šodien grib nojaukt šos nebrīves mūrus mūsu sirdī, mūsu mājās, mūsu laulībā, mūsu sabiedrībā, mūsu draudzē, mūsu dzīvē; vai jūs tam piekrītat?

Jautājums ir - kā? Kā šie mūri var tikt nojaukti? Vēlos, lai mēs atšķiram mūsu Bībeles Efeziešu grāmatā. Kādu grāmatu atšķiram? Atšķiram Efeziešu grāmatu, lai liktu pamatu „Skaļajam saucienam un klusajam gājienam”.

Dievs grib nojaukt šodien kādus mūrus, un es aicinu jūs atvērt savas sirdis, lai Jēzus nojauc jebkādus mūrus, kas vēl šķir jūs no Viņa.

Un Bībele vēstulē Efeziešiem stāsta, kā tas notiks. Efeziešiem 2, sākot no 13. panta, Bībele saka: **Bet tagad jūs esat Kristū Jēzū; jūs, kas kādreiz bijāt tālu, Kristus asinīs esat kļuvuši tuvi.** Kā esat kļuvuši tuvi? – Kristus asinīs.

Pāvils runā uz pagāniem - tiem, kas esat pasaulē, kam nav Dieva atziņas, kas esat tālu no Dieva, kas esat šķirti no Dieva ar mūri, bet ar Viņa asinīm esat kļuvuši tuvi Dievam. 14.pants: **Jo Viņš ir mūsu miers: Viņš abus darījis par vienu un noārdījis starpsienu, kas mūs šķīra, proti, ienaidu,**

Brāļi un māsas, Jēzus ir mūru nojaucējs un ... tiltu būvētājs. (Tā ir?) Jēzus asiņu dēļ Viņš ir mūsu miers. Viņš nojauc ne tikai mūrus, kas mūs šķir vienu no otra, bet arī mūrus, kas mūs šķir no Dieva. Jēzus ir tilts, Viņš ir kāpnes, kas savieno zemi ar debesīm. Jāņa 1:51 teikts: **Jēzus teica: jūs redzēsīt debesis atvērtas un Dieva eņģelus uzkāpjām un nokāpjām uz Cilvēka Dēlu.** Tā ir atsauce uz Jēkaba atklāsmi. Kad Jēkabs bija atšķirts no Dieva, kad viņš bija grēkojis pret Dievu un cilvēkiem, kad viņš mēloja savam tēvam Īzākam un nozaga sava brāļa Ēzava svētību, viņš bija šķirts no Dieva, viņš bija grēkojis pret Dievu. Viņa vārds bija Jēkabs, kas nozīmē – melis un viltnieks - un tas bija atbilstošs viņa raksturam. Un tad, kad viņš vientulībā bija tuksnesī, Dievs viņam dod atklāsmi, kurā viņš redz kāpnes, pa kurām eņģeļi paceļas un nolaižas. Kāpnes, kas pieskaras zemei un sniedzas līdz pat debesīm, un Jēzus saka: **Es esmu tās kāpnes.** (Vai tā ir?)

Jēzus ceļ kāpnes. Dievs ceļ kāpnes no zemes uz debesīm no diviem koka gabaliem un trīs naglām. (Vai Tā ir?) Draugi, krusts ir kāpnes, kas sagrauj mūrus un savieno zemi ar debesīm. Un tas ir tikai ar Viņa asinīm.

Mūri mūsu dzīvē var tikt sagrauti, jo Jēzus ilgojas mūs atbrīvot. Viņš ilgojas mūs padarīt brīvus no Berlīnes mūriem mūsu dzīvē. Un ievērojiet, ko Bībele saka Ebrejiem 2:14: „**Bet, tā kā bērniem ir asinis un miesa, tad arī Viņš tāpat to ir pieņēmis, lai ar nāvi ...** Ar ko? Ar nāvi ... **iznīcinātu to, kam nāves vara, tas ir – velnu.**” Caur nāvi. Jēzus grib atbrīvot tevi un mani, iznīcināt nāves varu, kam mūsu dzīve ir pakļauta.

Redziet, kad Jēzus tiek paaugstināts, tad cilvēks tiek atbrīvots. Ievērojiet, kas teikts Jāņa 12:32. pantā. Lasīsim to visi kopā, tas ir ļoti pazīstams pants, Jēzus teica: **Bet, kad Es no zemes tikšu paaugstināts, Es visus vilkšu pie Sevis. Bet to Viņš sacīja, norādīdams, kādā nāvē Viņam bija mirt.**

Jēzus teica: **Kad es tikšu paaugstināts, visu pasauli Es vilkšu pie Sevis.** Redziet, kad Dievs tiek pagodināts, cilvēks tiek atbrīvots, bet ne tikai cilvēks. Es gribu, lai jūs ievērojat, kas vēl Bībelē ir teikts: **Es visus vilkšu pie Sevis.** Krusts ne tikai visus cilvēkus velk pie Dieva, bet krusts velk visu universu tuvāk Dievam.(Tā ir?)

Nekritušās planētas pilnībā neaptvēra Dieva mīlestību, līdz Jēzus nomira pie krusta. Šis krusts, brāļi un māsas, ne tikai tuvina mūs Kristum, bet arī nekritušās planētas un eņģeļi tiek vēl vairāk tuvināti Kristum,

jo Viņš tiek paaugstināts. Redziet, noteikums ir tāds - lai notiktu atbrīvošana, Kristum ir jātiek paaugstinātam. Viņam jātiek pagodinātam, un, kad Kristus tiek pagodināts, cilvēks tiek atbrīvots. Tā ir tēma, kas Bībelē atkārtojas. Mēs gribam atbrīvošanu, mēs gribam dalīties atbrīvošanas vēstī, bet vienīgais, kas to var panākt, ir pie krusta paaugstinātais Kristus. Ievērojiet, Jēzus teica Jāņa 3:14., 15. pantā: **Un, kā Mozus ...Ko darīja? ... paaugstinājis** (cits vārds, kā izteikt *paaugstinājis*, ir *pagodinājis*) **Un, kā Mozus paaugstinājis čūsku tuksnesī, tāpat jātop paaugstinātam Cilvēka Dēlam, lai ikviens, kas tic, Viņā iegūtu mūžīgo dzīvību.**

Cik daudzi grib mūžīgu dzīvošanu? Kā tas notiek? Lai iegūtu mūžīgu dzīvību, lai tiktu atbrīvoti no pazušanas, Jēzum jātiek paaugstinātam, tāpat kā tā čūska tika paaugstināta. Tā čūska bija Kristus simbols. Un, kad izraēlieši tika ugunīgo čūsku sakosti, vienīgais, kas tiem bija jādara, bija jāuzlūko vara čūska. Pareizi? Viņiem bija jāuzlūko, lai dzīvotu.

Varbūt cilvēki atteicās uzlūkot. Un tādēļ tie nevarēja dzīvot. Viss, kas mums jādara, ir jāuzlūko Kristus, saprotot, ko Viņš piedzīvoja pie krusta. Un, kad mēs to sapratīsim, mums būs spēks salauzt grēka važas mūsu dzīvē. (Vai piekrītat?)

Redziet, tā ir tēma, kas atkārtojas. Kad Kristus ir paaugstināts, cilvēks tiek atbrīvots. Un, draugi, kad cilvēks tiek atbrīvots, Kristus atkal tiek paaugstināts. Kad Kristus ir paaugstināts, cilvēks tiek atbrīvots, kad cilvēks tiek atbrīvots, Kristus tiek paaugstināts vēl augstāk - tas ir brīnišķīgais glābšanas cikls, un, kad cilvēki tiek atbrīvoti vēl un vēl, Kristus tiek celts augstāk un augstāk, un augstāk - tik augstu, ka visa pasaule Viņu redzēs, kad Viņš nāks uz šo zemi otru reizi. (Pareizi?)

Šis ir brīnišķīgais glābšanas cikls. Cik daudzi no jums grib šo glābšanas ciklu savā draudzē? Atkārtojiet ar mani kopā, kas ir glābšanas cikls: „ Kad Kristus ir paaugstināts, cilvēks tiek atbrīvots, un, kad cilvēks tiek atbrīvots, Kristus tiek paaugstināts!”

Mani draugi, klausieties! Pirms mēs varam ko dot, pirms mēs varam izsaukt atbrīvošanas gaviļes, mums visupirms jāieklaušas klusumā. Pirms varam saukt skaļo atbrīvošanas saucienu, mums visupirms jāpaliek klusu un jāieklaušas.

Kāpēc? Kāpēc jāieklaušas?

Kad jūs studēsiet Bībeli, jūs ievērosiet, ka pirms katras lielas atbrīvošanas ir miera periods un klusums.

Skaļais sauciens nāk tikai pēc klusā gājiena. Gribu, lai jūs atrodat Psalmu grāmatā 46. nodaļā un 11. pantā kādu ļoti pazīstamu vietu. Lasām kopā, Bībele saka: **"Rimstieties un atzīstiet, ka Es esmu Dievs, cildināms tautu starpā, cildināms pa visu pasauli!"** Ievērojiet, draugi, pirms Kristus var tikt paaugstināts tautu starpā, pirms Kristus var tikt paaugstināts uz zemes, pirms Kristus var tikt paaugstināts jūsu mājās, jūsu laulībā, jūsu draudzē, mums vispirms... jārimstas... Angļu tulkojums saka: „Esi kluss” jeb mums jāaizver sava mute un jāklaušas.

Redziet, pirms jebkuras lielas atbrīvošanas ir miera un klusuma periods. Un šī miera un klusuma rezultātā Dievs tagad var tikt pagodināts un paaugstināts mūsu dzīvē, un, kad tas notiek, nāk atbrīvošana. Tāda sakarība ir vienmēr, draugi.

Palūkojieties uz Mozus piemēru. Mozus tika aicināts būt lielais Izraēla atbrīvotājs. Dievs izvēlējās viņu, lai atbrīvotu izraēliešus no Ēģiptes nebrīves. Bet, draugi, pirms viņš varēja īstenot šo plānu, pirms viņš varēja izsaukt skaļo atbrīvošanas saucienu, kur viņam visupirms bija jādodas? Tuksnesī. Uz cik ilgu laiku? 40 gadus klusumā un mierā. Tāpēc, ka dabas klusumā un vientulībā Mozum bija jāiemācās no jauna dažas lietas. Viņš bija uzaudzināts faraona namā par prasmīgu karavīru, un viņš varēja lietas ņemt savās rokās un censties atbrīvot izraēliešus ar savām metodēm. Bet tas nebūtu īstais veids, kā atbrīvot tautiešus. Tāpēc Kristum viņš bija jāved tuksnesī. Cik daudz reizes mēs gribam lietot savas metodes, lai sludinātu evaņģēliju? Dažkārt mēs gribam lietas ņemt savās rokās. Bet, draugi, vienīgi tikai Kristus metodes būs sekmīgas. (Vai piekristat?)

Mozum bija jādodas tuksnesī uz 40 gadiem, kur dabas klusumā un vientulībā Dievam bija jāpārveido viņa raksturs. Redziet, Mozum bija straujš raksturs, bet pēc 40 gadiem tuksneša klusumā un vientulībā viņš bija izmainīts, brāļi un māsas, viņš bija pārveidots tiktāl, ka šis slepkava kļuva par lēnprātīgāko cilvēku pasaulē.

Dievs grib strādāt pie mums. Pirms Viņš strādā pie citiem.

Cits piemērs ir Elija. Pirms lielās atbrīvošanas Karmela kalnā, pirms Elija varēja stāvēt tanī kalnā un sniegt skaļi izsaukto vēsti, sakot izraēliešiem: „**Cik ilgi jūs klibosiet uz abām pusēm? Ja Tas Kungs ir Dievs, tad sekojiet Viņam! Bet, ja Baals ir dievs, tad sekojiet tam.**” Pirms viņš varēja sniegt šo skaļā sauciena vēsti, Elijam vispirms bija jādodas uz Kritas strautu, kur tam bija jādzer no strauta un to baroja kraukļi. Viņam bija jāpavada laiks dabas vientulībā, lai viņš būtu gatavs stāvēt kalnā.

Un, draugi, vai jūs zināt ko ebreju valodā nozīmē Kritas strauts? Krita burtiski nozīmē griešanas vieta. Ko tas nozīmē? Kritas strauts, kur Elija pavadīja kādu laiku, bija nogriešanas vieta. Dievs gribēja atdalīt, nogriezt kādas lietas no viņa dzīves, kas traucēja vēstij un viņa kalpošanai.

Redziet, pirms lielas atbrīvošanas vienmēr ir klusuma un vientulības periods, kad Dievs var darboties. Un pat pēc Kritas strauta viņam bija jādodas uz Sareptu. Un Sarepta nozīmē krāsns. Citiem vārdiem sakot, Dievam vēl bija kas jāattīra viņa dzīvē. Un tikai tad, kad bija izgājis cauri šiem piedzīvojumiem, viņš varēja stāvēt Karmela kalnā.

Starp citu, draugi, Elija ir jūsu un mans simbols, vai jūs to zinājāt? Elija ir simbols gala laika Dieva ļaudīm, kas arī stāvēs uz kalna, lai skaļi sauktu. Bet, pirms mēs to darām, draugi, mums ir jāsēž ar Kristu klusumā, lai mācītos no Viņa un Viņa ciešanām. (Piekristat?)

Dāvids ir vēl viens piemērs. Ķēniņš Dāvids. Kad filistieši apdraudēja izraēliešus, neapgraizītais milzis Goliāts runāja nepatiesību par debesu Dievu, un nebija neviena izraēlieša, kas gribētu aplūsināt šo neticīgo. Visi bija nobijušies, un viņu celgali drebēja, un viņi nebūtu darījuši neko un būtu atļāvuši Goliātam turpināt runāt zaimus pret Dievu. Bet, kad atnāca Dāvids, viņš vēlējās iziet priekšā un aplūsināt to, kas uzbruka viņa Dievam. Bet vienīgais veids, kā Dāvids bija ieguvis drosmi, bija... No kurienes Dāvids atnāca? Viņš atnāca... no... aitu... ganīšanas. No ganībām. (Vai tā bija?)

Klusumā ar Dievu Dāvids ieguva drosmi, un, kad pārbaudījums nāca, viņš bija pārliecības pilns tikties ar milzi un uzvarēt. Kad visa armija baiļojās, kad visi pieredzējušie kareivji baidījās un bija pārbijušies, tad nāk aitu gans ar lingu un 5 akmeņiem un apklusina milzi.

Draugi, arī šodien ir cits milzis, kas runā zaimus pret Dievu. Sātans runā muļķības par Dievu, un viņš izaicina un apdraud Dieva ļaudis. Viņš saka mums: „Sūti man cilvēku! Skatieties uz izraēliešiem, skatieties uz Septītās dienas adventistu draudzi - viņi ir vārguļi! Kas man stāvēs pretī?” Šinīs pēdējās dienās Dievs meklē Dāvidus! Vai varat teikt - Āmen? Kas var piecelties Dieva spēkā un nākt Dieva Vārdā? Un ievērojiet, draugi. Dāvids nepieskārās Goliātam, viņš vienkārši bija kādas vēsts nesējs. Viņš paņēma akmeni un ar lingu to svieda milzim. Un akmens bija tas, kas nogalināja milzi. Dāvids bija tikai akmens sūtītājs. Draugi, kas ir akmens? Tas ir Jēzus Kristus. Jēzus Kristus ir vienīgais, kas ir spējīgs nogāzt zemē milzi, bet Jēzus meklē cilvēkus, kas Viņu godina. Dievs grib, lai mēs esam tādi. Bet, pirms mēs tādi kļūstam, mums jāsež klusumā un mierā pie Viņa kājām.

Pirms Jēzus sāka savu 3,5 gadus ilgo publisko kalpošanu, lai atbrīvotu cilvēkus, Viņš pavadīja pirmos 30 gadus namdara darbnīcā. Mierā un klusumā. Draugi, laiks, ko Viņš pavadīja darbnīcā, bija tikpat svarīgs kā viņa 3,5 gadus ilgā kalpošana. Viņš bija uzticīgs jebkurā dzīves situācijā. Iespējams, tu šodien strādā namdara darbnīcā, un tu redzi citus cilvēkus aktīvi strādājam garīgā darbā, un tev ir sajūta, ka tu neko nedari. Bet Dievs meklē Jēzus, kas strādā namdara darbnīcās, kas dara uzticīgi savus ikdienišķos pienākumus. Neuztraucies par to, ko nevari izdarīt, uztraucies par to, ko tu vari izdarīt savā ietekmes sfērā, draugs. Dari, ko vari, tur, kur tu esi, audz tur, kur Dievs tevi ielicis! Esi uzticīgs pār mazumiņu, un Kristus tevi iecels pār vairumu - saka Bībele.

Miera un klusuma periods pirms lielās atbrīvošanas. Pirms skaļā sauciena ir kluss gājiens tieši pirms vislielākās atbrīvošanas, kāda jebkad bijusi - pirms Kristus 2. nākšanas. Bībele saka Atklāsmes 8:1, ka debesīs bija klusuma brīdis kādu pusstundu. Kad Kristus nāk, šī lielā atbrīvošana, ir klusuma brīdis tieši pirms tam. Kāpēc, draugi? Kāpēc mēs Bībelē redzam šo sakarību atkārtojamies? Tam ir iemesls, draugi. Tāpēc, ka skaļais sauciens pašās beigās smeļas spēku no klusā gājiena sākumā.

Skaļais sauciens, ko Dieva ļaudis sauks pašās pasaules beigās, rod spēka avotu klusajā gājienā sākumā.

Un šorīt es gribētu ieskatīties kādā Bībeles stāstā, kas ilustrē šo vienkāršo, bet pamatīgo principu. Es aicinu jūs atvērt Jozuas grāmatas 6. nodaļu. Mēs aplūkojam kādus mūrus, kas sabruks un kā tie sabruks. Ievērojiet, Jozuas kāda nodaļa? Tas ir ļoti pazīstams stāsts.

Mēs lasām par kaujas plānu pie Jērikas. Jozuas 6. nodaļa, bet, kamēr jūs šķirat, ļaujiet man ieskicēt fonu. Jozuas 6. nodaļā lasām, kā Izraēla bērni pēc 40 gadu ceļojuma pa tuksnesi ir tikko šķērsojuši Jardānu. Viņi beidzot ir sasnieguši Apsolīto zemi. Viņi ir zemē, bet nav to sev pakļāvuši. Klausieties, draugi, viena lieta ir būt tanī, un cita lieta ir to iegūt īpašumā. Viņi ir zemē, bet tā viņiem vēl nepieder.

Un, kad viņi šķērso Jardānu un skatās uz Kānaānas zemi – zemi, ko Dievs bija apsolījis ar Savu Vārdu, ka tā būs viņu, tie skatās apkārt, bet viss, ko tie redz, ir biedējošs un nepieejams. Viņi redz nocietinātas pilsētas, kuru mūri paceļas debesīs. Un pirmā pilsēta, pie kuras viņi pienāca, bija biedējošākā no visām – Jērika, kuras vārds nozīmē - Mēness. Jo Jērikas pilsēta bija celta par godu Aštartei – Mēness dievietei.

Jērika bija viena no galvenajiem elkdievības centriem Kānaānas zemē. Tā bija lepna pilsēta, pildīta ar krāšņiem pagānu tempļiem. Un grāmata „Pravieši un vectēvi” mums stāsta, ka Jērika bija Kānaāniešu reliģijas visvardarbīgākais un visvairāk degradējošais centrs. Tā bija lielākā, stiprākā un turīgākā pilsētā visā Kānaānā. Un masīvās aizsardzības būves it kā smējās par Izraēlu un Izraēla Dievu, lielie mūri un torņi tā vien izaicināja izraēliešus uzbrukt. Kad tie skatījās uz Jēriku, tas izskatījās pēc neiespējamās misijas.

Kā gan viņi varētu iekļūt šinī nocietinātajā pilsētā? Kā gan viņi varētu iemantot zemi, ja ir tik daudz šķēršļu – tā ir neiespējamā misija. Jērika bija stipra, varena un tanī pašā laikā ļauna pilsēta. Īsāk sakot, brāļi un māsas, Jērika bija tieši tāda, kāda ir jebkura cita bezdievīga Amerikas pilsēta. Jērika bija tāda kā Sietla, Lasvegasa. Jērika, brāļi un māsas, bija nocietināta tumsībā tāpat kā bezdievīgās pilsētas mūsdienu pasaulē. Redziet, ja mēs uzlūkojam mūsu pasauli, mēs arī redzam masīvus mūrus - aizsardzībai pret Izraēla Dievu. Postmodernisms mūsu dienās izaicina Dieva ļaudis, laicīgums, humānisms, spiritisms un pagānisms mūsdienu pasaulē ir kā vareni, biedējoši tumsības mūri, kā gan mēs varam tos uzvarēt?

Kā gan mēs varam aizsniegt mūsdienu pasauli? Kā gan mēs lai pārvaram visus ...- ismus šinī grēcīgajā pasaulē, kurā dzīvojam? Draugi, atbilde ir vienkārša. Mēs to varam izdarīt - ar kluso saucieniem!!!

Redziet, Jērika nebija tikai kā daudzas mūsdienu pilsētas. Jērika bija kā daudzas laulības šodien - apņēmtas ar atšķirtības, konfliktu un vienaldzības mūriem.

Jērika bija kā daudzas attiecības starp vecākiem un bērniem. Mūri mūsdienās šķir vecākus no bērniem. Tiem nav nekā kopīga.

Jērika bija kā daudzas skolas, pat kristīgās skolas mūsdienu pasaulē, kur skepticisms, bezdievība, evolūcija un tai līdzīgas mācības bieži ir pretrunā ar Bībeli un Bībeles Dievu.

Kā gan?!... Kad mēs uzlūkojam mūsdienu pasauli un visus šos mūrus, kā gan mēs tos jebkad varēsim pārvarēt? Tas ir iespējams tikai ar kluso saucieniem.

Es gribu pievērst jūsu uzmanību Jozuam, kas lūdza pēc gudrības: „Kungs, kā gan mēs varam ieņemt Jēriku?” Viņš lūdza gudrību. Un ievērojiet, Dievs nāk pie viņa ar kaujas plānu, kas ir vienkāršs un pamatīgs vienlaicīgi. Ievērojiet, Jozuas 6 un 2.pantā Bībele saka: „Un Tas Kungs sacīja Jozuam: **„Redzi, Es esmu nodevis Jēriku, tās ķēniņu un tās varonīgos karavīrus tavā rokā. Aplenciet pilsētu, visi karavīri apejiet tai apkārt vienreiz dienā, un tā dariet .. cik ilgi? .. sešas dienas. 4.pants: Un septiņi priesteri lai nes septiņas āžu ragu taures šķirstam pa priekšu, .. kam pa priekšu?... šķirstam pa priekšu, bet septītajā dienā ejiet apkārt ap pilsētu septiņas reizes, un priesteri lai pūš taures. Un, tiklīdz tie garāk pūtīs āža ragā un jūs sadzirdēsiet taures skaņu, tad lai visa tauta sacel varen lielu troksni; tad tūdaļ sagrūs pilsētas mūri paši no sevis, un tauta lai kāpj tiem pāri tur, kur ikviens stāv.”**”

Šis ir kaujas plāns, ko devis augstākais ģenerālis – pats Dievs. Dievs teica, lai Jozua pasaka cilvēkiem, ka ir tikai viens veids, kā Viņš grib, lai šie masīvie mūri sabrūk. Vienīgais, kas jums jādara, ir jāiet apkārt pilsētai... Vienu reizi pirmajās 6 dienās, .. un tad septītajā dienā es gribu, lai jūs ietu apkārt šai pilsētai 7 reizes. Un, kad jūs ejat, neviens lai netaisa troksni. Jums jāiet klusu. Kā jāiet? - Klusu. Paceļot uz pleciem,

paaugstinot Dieva šķirstus. Jums jāiet Dieva klātbūtnē, draugi. Mēs nevaram iet bez Viņa klātbūtnes, vai ne tā? Mums ir jāstaigā Viņa klātbūtnē, paaugstinot Viņu savā dzīvē.

Es gribu, lai 7 priesteri un lai pūš 7 taures. Jūs redzat skaitli 7. 7 un 7 atkārtojas atkal un atkal. 7 norāda uz pilnību. Tas, draugi, ir Dieva vislabākais un visprecīzākais uzbrukuma plāns. Vai jūs tam piekrītat?

Vai tas izdevās? Tā bija tāda militārā stratēģija, ko, nosaucot par dīvainu, – tas vēl ir maigi teikts. Draugi – dažkārt mums šķiet, ka Dieva plāni ir dīvaini. Dažkārt mēs nesaprotam, kāpēc Dievs mums prasa darīt neizprotamas lietas. Bet labāk paklausīt, jo pretējā gadījumā mums neredzēt atbrīvošanu.

Redziet, tas bija pilnīgi neloģiski, ka Jēzus izvēlējās 12 neizglītus mācekļus, lai izveidotu agrīno draudzi. Tas bija pilnīgi neloģiski. Aiziet garām visiem intelektuāļiem un pasaules labākajiem prātiem. Tas nebija loģiski, jo Viņš izvēlējās nemācītus, neizglītus cilvēkus. Tur nebija loģikas. Bet tas darbojās. (Vai ne?)

Tas ir interesanti, ka Kristus pagāja garām teologiem un tā laika Bībeles skolotājiem un izvēlējās 12 necilus, parastus zvejniekus tāpēc, ka viņiem bija iespējams kaut ko iemācīt un viņi bija pazemīgi. Redziet, draugi, Dievs neskatās uz mūsu prāta spējām, kas taču ir tik ierobežotas, bet gan uz sirdi, kas pakļaujas Dieva ietekmei un kas vēlas tikt Tēva rokas vadīta. (Pareizi?)

Tev nav jābūt pārāk gudram, tāpat kā arī es neesmu pārāk gudrs. Bet Dievs nav atkarīgs ne no mūsu pieredzes, ne no mūsu zināšanām, ne no apmācības, bet visvairāk Viņam ir vajadzīga mūsu nodošanās, vēlme kalpot Viņam.

Ak, mani draugi, es jau jums stāstīju, kā esmu sadedzinājis savu smadzeņu šūnas, lietojot narkotikas. Es runāju ļoti lēnu. Pirmo reizi, kad es stāvēju aiz katedras, es biju tā nobijies, ka baidījies lūgt aptuveni 10 cilvēku klātbūtnē, kas piedevām bija pašu draudzes locekļi. Viņi lūdza mani lūgt, bet es tik ļoti baidījies, stāvēt visu priekšā. Mani ceļi stipri ļodzījās, un mana balss burtiski trīcēja. Draugi, es biju pārbijies.

Es nezināju neko daudz. Jums vajadzētu dzirdēt manu pirmo svētrunu. Tas bija briesmīgi, draugi. Tas bija briesmīgi, draugi! Jūs nespētu saprast nevienu vārdu, ko es teicu. Tas bija briesmīgi.

Es pat pateicu dažas lietas, kas īstenībā tādas nemaz nebija. Es to minēju jau iepriekš. Es runāju par Kristus krustu un mēģināju attēlot šo notikumu lauzītā angļu valodā, kādā runā Havaju salās. Daži no jums ir bijuši Havaju salās un zina, ka dažkārt ir grūti saprast turienes cilvēku sacīto. Un, ja jūs būtu mani dzirdējuši pirms 5 gadiem, jūs nevarētu saprast nevienu vārdu, ko es sacīju. Jūs prasītu - kādā valodā tu runā? Mana angļu valoda bija ar tādu akcentu, ka man nācās mācīties angļu valodu.

Un es runāju par krustu, un es aprakstīju Kristu, kas tur, karājoties sāpēs un agonijā pasaules grēku dēļ, tik ļoti cieta un raudāja, un kā notika visas tās lietas. Un, Viņam tā karājoties un mokoties sāpēs, nāk kareivis un iedur Tam sānos. ... Varbūt jūs nesapratāt. ... Bībele saka, ka Jēzus jau bija miris, kad kareivis nāca un iedūra Tam. Bet manā svētrunā Viņš vēl bija dzīvs. Bet, draugi, es to sludināju ar tādu pārliecību un tik aizrautīgi, ka cilvēki domāja, ka Viņš vēl bija dzīvs.

Es nezināju daudz. Bet, draugi, es pazinu Jēzu. Un tas visu mainīja. Un tikai tas Dievam ir svarīgi, draugi. Tas nebija loģiski. Šis kaujas plāns nebija loģisks. Viņi negatavojās lietot ieročus. Viņiem tika pateikts -

ejiet klusi apkārt šai varenajai pilsētai, paaugstinot uz pleciem Dieva šķirstu. Es gribētu vērst jūsu uzmanību uz dažiem citātiem, kas apraksta šo notikumu. „Vectēvi un pravieši”: „Izņemot varenā pulka soļu troksni un svinīgo bazūnēšanu, ..., nekāda cita skaņa nebija dzirdama.” Nekāda skaņa! Bet kas tad? Soļi. Nevarēja dzirdēt nevienu sarunu, bet varēja dzirdēt to soļus.

Vai jūs vēl dzirdat?

„Gājienam beidzoties, visi ļaudis klusēdami atgriezās savā nometnē, ... ar izbrīnu un pieaugošu nemieru pilsētas sargi vēroja katru kustību.” Draugi, viņi vēroja šo gājienu, „par to ziņojot saviem pavēlniekiem. Tie neizprata visas šīs izrādes nozīmi, bet, katru dienu redzot vareno pulku soļojam ap viņu pilsētu kopā ar priesteriem un svēto šķirstu, skata neatminamā noslēpumainība cietokšņa iemītnieku sirdis pildīja ar šausmām. Tie vēlreiz pārbaudīja savus stipros nocietinājumus, lai būtu droši, ka var sekmīgi pretoties visspēcīgākajiem uzbrukumiem. Daudzi pasmējās par domu, ka tāda neparasta demonstrācija tiem kaut kā varētu kaitēt.” Pasaule skatījās uz Dieva ļaudīm un viņu gājienu, un viņiem tas šķita jocīgs un likās, ka tās ir dīvainas lietas. Draugi, bieži vien, kad mēs ejam un darām to, ko Dievs mums liek darīt, pasaule uz mums skatās kā uz dīvainiem. Viņi skatās uz mums kā uz jocīgiem. Viņi skatās uz mums, it kā mēs būtu nenormāli! Un, draugi, ja mēs tiešām staigājam ar Dievu, tad tam tā arī ir jābūt! (Vai piekrītat?) Mums jābūt citādiem, un tas nozīmē - atšķirīgi un skaidri saskatāmi, labi pamanāmi. Redziet, nekas nebija dzirdams, nekas netika pateikts, bet viņi redzēja gājienu. Un viņi bija par to izbrīnīti. Viņi domāja, ka tas būs vienu reizi, bet tad tas turpinājās. Citi bija tā pārsteigti, ka, kaut kam neizprotamam atkārtojoties vairākas dienas pēc kārtas, saskatīja tajā apsēstību. Un tā cilvēki ne tikai Jērikā, bet arī mūsdienu pasaulē uzlūko Dieva ļaužu gājienu un ir pārsteigti, redzot, kas notiek.

Pievērsiet uzmanību, ka 6 dienas paiet un viņi iet neatlaidīgi. Kā viņi iet? Neatlaidīgi. Draugi, mums ar Dievu jāstaigā neatlaidīgi. Mums un viņiem nebija jāiet tikai vienu vai divas dienas, viņiem bija jāiet katru dienu, draugi. Katru dienu!

Es lūdzu, kaut Dievs un pasaule redzētu mūsu gājiena neatlaidīgumu. Pēc sešu dienu neatlaidīgas iešanas apkārt Jērikai, ievērojiet, kas teikts 15. un 16.pantā: **Un septītajā dienā...** draugi, sevišķas lietas notiek 7. dienā. Pareizi? ... **Un septītajā dienā tie cēlās agri, gaismai austot, un gāja ap pilsētu tādā pašā veidā septiņas reizes, tikai šinī dienā viņi apgāja pilsētai apkārt septiņas reizes. Un notika septītajā reizē, kad priesteri pūta taures, Jozua sacīja tautai: "Kliedziet, jo Tas Kungs šo pilsētu ir nodevis jūsu varā. Un šī pilsēta lai krīt Tā Kunga sodā: viss, kas vien tanī ir, un viņa pati lai top izdeldēta; tikai netikle Rahāba lai paliek dzīva, viņa pati un visi, kas ir pie viņas atrodami viņas namā, jo viņa bija paslēpusi sūtņus, ko mēs bijām izsūtījuši.**

Un ievērojiet 20. pantu. **Tad nu tauta kļiedza, taures tika pūstas. Un, tiklīdz tauta sadzirdēja tauru skaņas, tā sāka kliegt vēl skaļāk, un tad arī mūri sagruva un karotāji iegāja pilsētā, katrs no savas vietas...** Ievērojiet, draugi, 7. dienā tie gāja apkārt 7 reizes, tad priesteri pūta taures, viņu taures bija skaidri sadzirdamas. Ak, evaņģēlija kalpi, vai jūsu taures skaņa ir skaidri sadzirdama? Un tā rezultātā visi ļaudis sāka kliegt pēc 7 dienu klusēšanas, viņi kļiedza skaļo saucienu. Un pēc šī skaļā sauciena, Bībele tā saka, Jērikas mūri sagruva.

„Lielais pulks svinīgi soļoja ap bojā ejai nolemtās pilsētas mūriem. Visur valdīja klusums; bija dzirdams tikai daudzo soļu vienmērīgais troksnis, un pa reizei rīta klusumu pārtrauca bazūņu skaņas. Šķita, ka stipro akmeņu masīvie mūri tikai smejas par saviem aplencējiem. Cietokšņa sargi ar pieaugošām bailēm vēroja, kā pirmajam gājienam sekoja otrs, trešais, ceturtais, piektais un sestais. Kāds nolūks šai noslēpumainajai kustībai? Par kādiem varenēm notikumiem tā vēstīja? — Ilgi nenācās gaidīt. Kad bija beidzies septītais aplis apkārt pilsētai, garā procesija apstājās. Bazūnes, kas kādu brīdi bija klusējušas, tagad, šķita, izplūda tādās skaņās, no kurām pat zeme nodrebēja... Draugi, mums ir vēsts, kas satricinās šo pasauli. (Pareizi?) Stiprie akmens mūri ar iespaidīgajiem torņiem un nocietinājumiem sagrībojās pašos pamatos un tad ar troksni sagāzās. Jērikas iedzīvotāji no bailēm sastinga, un Izraēla pulki iegāja pilsētā un to ieņēma.

Tā tika piepildīts Dieva apsolījums, draugi. Viņi kļiedza skaļo saucienu, viņi sauca, un tā rezultātā mūri sabruka. Draugi, jautājums ir aktuāls arī šodien – kas ir tas, kas var likt mūriem sabrukt? Kas ir tas, kas sagraus mūrus tavā laulībā? Kas ir tas, kas liks mūriem sabrukt tavā ģimenē, skolā, darbā, draudzē, pilsētā? Kas ir tas, kas liks šiem skepticisma, vienaldzības pret evaņģēliju mūriem sabrukt, kam ir tāds spēks? Bībele mums to atklāj, draugi. Ebrejiem 11. nodaļā 30.pantā ir teikts, kā šie mūri sabruka. Pierakstiet, draugi! Bībele saka, ka tas notika TICĪBĀ. Ticībā sabruka Jērikas mūri. Kā sabruka? Ticībā.

Un, draugi, skaļais sauciens, ko viņi kļiedza, bija skaļais sauciens ticībā!

Viņi to izkļiedza ticībā, kas lika mūriem sabrukt, bet klausieties un neaizmirstiet, draugi, ka vienīgais veids, kā tas varēja īstenoties un piepildīties, bija tāds, ka viņiem visupirms bija jāstaigā klusībā ... ar Dievu.

Redziet, Bībele mums pasaka, no kurienes mēs varam saņemt ticību. Tas ir rakstīts Romiešiem 10. nodaļā un 17. pantā. Un tur ir teikts: **Tāpat ticība nāk no sludināšanas un sludināšana - no Dieva vārda** (KJV). O, dārgie brāļi un māsas, viņi kļūst spējīgi izkliegt skaļo saucienu ticībā, ja vien viņi ieklausās Dieva Vārdā, un vienīgais veids, kā viņi var ieklausīties Dieva Vārdā, ir paliekot rāmi un klusi.

Draugi, iemesls, kāpēc mūsu ticība ir tik vāja, ir tāds, ka mēs esam pārāk aizņemti runājot, bet mums vajadzētu būt klusiem, un mums vajadzētu nepārtraukti klausīties uz Dievu, katru dienu - ko Viņš runā caur Savu Vārdu. (Vai jūs piekrītat?)

Tikai sadzirdot un saņemot ticību, tie spēj sniegt skaļo ticības saucienu, kas sagrauj mūrus. Draugi, vai jūs gribat redzēt mūrus brūkam jūsu ietekmes sfērā? Tas būs ticības sauciens, kas nāk no ticības saklausīšanas.

Un, draugi, kad Jērikas mūri sabruka, tā bija liela Dieva ļaužu uzvara. Bet, ieklausieties, draugi, viss mūris sabruka, izņemot vienu fragmentu. Redziet, tanī katastrofā palika nesabrukusi tikai viena mūra daļa.

Kas, draugi, tā bija par mūra daļu, kas palika neskarta? Tā bija mūra daļa, aiz kuras bija mājas netiklei, kas Kristus asins nopelna dēļ bija padarīta par nevainīgu. Vienīgā mūra daļa, kas nesagruva, bija Rahābas nams. Viņas māja palika stāvam šinī katastrofā, brāļi un māsas. Un Bībele saka Ebrejiem 11:31, ka Rahābas māja tika saglabāta, Rahāba un viss viņas nams tika saudzēti ticības dēļ, mani draugi.

Bet kā gan mēs iegūstam ticību? Ticība nāk no dzirdēšanas, no sludināšanas un tā - no Dieva Vārda. Redziet, draugi, Rahāba bija dzirdējusi par Dievu. Ievērojiet, viņa neredzēja Dievu. Viņa tikai dzirdēja par Dievu. Viņa neredzēja, kā Sarkanā jūra plaši atveras, viņa tikai par to bija dzirdējusi. Viņa neredzēja, kā citas tuksneša pilsētas tika iznīcinātas, viņa neko no tā neredzēja, viņa vienkārši par to bija dzirdējusi. Un dzirdot viņa ticēja, un ticības rezultātā – ticībā, viņas māja stipri stāvēja, kad pienāca pārbaudes laiks.

Brāļi un māsas, mēs esam jau tuvu klāt kādam citam pārbaudes laikam, un vienīgais, kā mūsu mājas var pastāvēt, ir ticībā. Mēs varbūt neesam redzējuši tik iespaidīgus Dieva darbus, kā viņi to redzēja, bet Viņš mums ir teicis: „Svētīgas acis, kas neredz un tomēr tic.” (Vai jūs piekrītat?)

Ak, dārgie brāļi un māsas, cilvēkiem jādzird par Dievu. Šinī pasaulē ir daudz Rahābu, kam jādzird par debesu Dievu, vai arī tās pazudīs. Viņām jādzird brīdinājums, ir laiks saukt kaujas saucienu, ir laiks saukt skaļo kliedzienu, draugi, jo pasaulē ir citas Rahābas, kam jādzird Dieva Vārds, jādzird Dievs, kas runā, lai neviens nepazustu! Bet, draugi, viņas nevar sadzirdēt Dievu, ja mēs viņas neuzrunājam. Un mēs nevaram viņas uzrunāt, pirms neesam paši dzirdējuši, kā Dievs uzrunā mūs, draugi.

Un kā mēs varam dzirdēt Dievu? Klausieties, draugi, citātu no grāmatas „Laikmetu ilgas” 363, kā mēs varam dzirdēt Dievu. Kas ir tas, kas mums - Dieva armijas kareivjiem - ir vajadzīgs visvairāk? Ir teikts, lasīsim kopā: „Kad visas citas balsis ir apklusušas un mēs norimuši gaidām Viņa priekšā, dvēseles klusums Dieva balsi padara skaidrāk sadzirdamu... Tāda ir sekmīga sagatavošanās visiem, kas strādā Dieva darbā. Dvēsele, kas tā ir atspirdzināta, steidzīgā ļaužu drūzmā un saspringtā darbā būs gaismas un miera atmosfēras apņemta. Tāda dzīve izplatīs jauku smaržu un atklās dievišķu spēku, kas aizsniegs cilvēku sirdis.”

Kas spēj salauzt ārējās sienas un piekļūt tieši sirdij, draugi? To spēj tikai gaismas un miera atmosfēra, kas rodas tad, kad visas citas balsis ir apklusušas un mēs klusībā nemitīgi un katru dienu klausāmies uz Dievu, draugi. Un tikai tad mēs spēsim saukt skaļo ticības saucienu, kas liks saudzēt Rahābas, kad pārbaudes laiks nāks.

Draugi, es vēlos, lai jūs ievērojat 4 lietas:

Izraēls varēja iekļūt nocietinātajā un bezdievīgajā Jērikas pilsētā un uzvarēt to, jo tie darīja 4 lietas. Cik lietas? 4

Pirmā lieta, ko tie darīja, - tie klusumā klausījās Dieva balsī.

Otrā, tie pazemīgi staigāja ar Dievu.

Trešā, tie pagodināja un paaugstināja Dieva klātbūtni, nesot šķirstu, draugi. Viņi nesa derības šķirstu, kad tie gāja apkārt pilsētai. Un kas, draugi, bija Dieva šķirstā? 10 baušļi. Kas tad sevišķs ir 10 baušļiem? Žēlastības krēsls. Tajā apvienojas taisnība un žēlastība. Citiem vārdiem sakot, viņi paaugstināja patieso evaņģēliju. Viņi nepazemināja Dieva likumu un neteica, ka tas ir novecojis un tagad žēlastība mums ļauj grēkot, kā to visa pasaule sludina. Viņi paaugstināja patieso, vērtīgo evaņģēlija vēsti. Šis šķirsts nāca no vissvētākās vietas, viņi varēja to paaugstināt, jo tiem, kas nesa šķirstu, bija vissvētākās vietas pieredze. Un, draugi, ir tikai viena draudze pasaulē, kas patiesi zina, ko nozīmē ieiet vissvētākajā vietā. Ir viena

draudze, kam ir vēsts, kam ir vissvētākās vietas pieredze. Tā ir draudze, par kuras daļu Dievs mūs aicinājis būt. Un iemesls, kāpēc tie mūri sabruka, bija tāds, ka tie paaugstināja šķirstu, viņi nemēģināja atšķaidīt skaidro vēsti, ko Dievs viņiem bija devis. Viņi nemēģināja lietot pasaulīgas metodes. Viņi paaugstināja patieso evaņģēliju - evaņģēliju, ko Kristus mums ir devis. Bet ir mūsu aprindās ļaudis, kas cenšas lietot jaunas metodes, kas izmaina pamatvēsti.

Ir labi lietot jaunas metodes. Bet mums ir jābūt pārliecinātiem, ka vēsts paliek nemainīga. Vai ne tā?

Mums jābūt pārliecinātiem, ka mēs neieļaužamies kompromisos, saīsinājumos, ka neatšķaidām un nesaldinām evaņģēliju. Mums ir jāpaaugstina šķirsts, kas simbolizē pilnu vēsti. Tanī ir pilnīgi viss, draugi.

Šķirstā ir praviešu gars. Likumu grāmatas blakus šķirstam, Dieva baušļi šķirstā, tur ir pilna vēsts, draugi. Dieva šķirsts arī simbolizē uzvaru pār grēku. Kā mēs to zinām? Atklāsmes 3:21 Jēzus sacīja: „**Tam, kas uzvar, Es došu sēdēt pie Manis uz Mana goda krēsla tā, kā Es esmu uzvarējis un sēdu pie Mana Tēva uz Viņa goda krēsla.**” Un, draugi, kas ir Dieva tronis? Tas, draugi, ir žēlastība krēsls, žēlastības tronis. Un tie, kas uz tā sēž, ir uzvarētāji. Un tas, ka izraēlieši paaugstināja derības šķirstu, ir simbols tam, ka Dievs grib, lai mēs, draugi, paaugstinām vēsti, ka Kristus ne tikai šķīsta mūs no pagātnes grēkiem, bet Viņš var dot mums uzvaras pilnu jaunu dzīvi arī nākotnē. (Pareizi?)

Tas ir evaņģēlijs, draugi. Tas ir pilns evaņģēlijs... Un tas ir Jēzus evaņģēlijs.

Es, draugi, esmu tik pateicīgs, ka Jēzus pieņēma mani tādu, kāds es esmu - bez jebkāda uzlabojuma. Tāpēc jau Viņa asinis izlietas par mani. Bet Viņš mūs mīl tik ļoti, ka neatstāj mūs tādā stāvoklī. Viņš mīl mūs tik ļoti, ka mūs pārveido un padara mūs tieši tādus kā Viņš. Es gribu to piedzīvot! Kā ir ar jums?

Tātad, pirmais, kāpēc mūri sabruka. Kā ir ar mūriem jūsu laulībā, mājās, skolā, draudzē, un kā Dievs var lietot jūs, lai nojauktu šos mūrus? Pirmkārt, jums klusumā jāklausa Dieva balsi katru rītu, katru dienu un tad jādara dzirdētais, pazemīgi staigājot ar Dievu, nepaaugstinot sevi, bet paaugstinot Dieva klātbūtni savā dzīvē.

Un tad, kad jūs esat izdarījuši šīs trīs lietas, tad ceturtais ir teikts, ka viņi visi sauca Dieva Vārdu. Ne tikai priesteri, bet pilnīgi visi, draugi. Dievs lūko pēc mums visiem, lai atskanētu skaļā sauciena vēsts.

Tā, draugi, ir pati būtība. Tā ir šīs uzrunas galvenā būtība – skaļais sauciens pašās beigās rod sev spēku klusajā gājienā iepriekš. Lai jūsu dzīve ir tā, kas sludina! (Pareizi?) Ļaudis vairāk grib REDZĒT svētrunas, nekā dzirdēt svētrunas.

Svētais Francisks ir teicis: „Sludini evaņģēliju vienmēr un, ja nepieciešams, lieto vārdus.” Sludini to vienmēr un, ja nepieciešamas, lieto vārdus, citiem vārdiem sakot, sludini ar savu dzīvi. Kad pasaule skatās uz tevi, lai tie redz tavu pacietību, kad apkārt ir satraukums, lai viņi redz prieku un cerību, kad apkārt ir ciešanas, lai jūsu bērni redz jūsu dzīvē pastāvību un nemainīgumu. Lai pasaule redz jūsu mīlestību uz tiem, ko nav iespējams mīlēt, lai viņi redz, cik ātri jūs esat gatavi piedot un arī aizmirst. Lai viņi redz jūsu ticību pilnīgi bezcerīgās situācijās, uzmanību, ar kādu jūs attiecaties pret saviem bērniem un sievu vai vīru, un pat pret tiem, kas ir jūsu ienaidnieki. Lai viņi redz jūsu uzticību, kad jūs darāt savus

ikdienas darbus. Lai viņi redz Jēzu, kad viss, ko viņiem piedāvā ieraudzīt mūsdienu pasaule, ir velns. Un draugi, kad mēs tā darīsim, kad sludināsim evaņģēliju caur savu dzīvi, mūri ap mums sabruks. (Tā ir?)

Kad Kristus tiek paaugstināts, mūri sabrūk.

Redziet, draugi, 8 gadus mani vecvecāki varēja mani vērot un redzēja, ka es dzīvoju citādāk kā pārējie. Un tikai pēc 8 gadiem viņi atnāca uz manām sanāksmēm un dzirdēja Dieva Vārdu, un iemesls, kāpēc viņi atsaucās evaņģēlijam, bija tas, ka viņi to redzēja manā dzīvē.

Redziet, Apustuļu darbos ir teikts, ka apustuļiem bija tādi panākumi, sludinot evaņģēliju, tāpēc, ka viņi izdzīvoja evaņģēliju. Un ievērojiet, ka šo grāmatu nesauc Apustuļu vārdi, bet gan Apustuļu DARBI. (Pareizi?) Tā ir darbu, ne tikai vārdu grāmata vien.

Draugi, šo rīta sanākumi noslēdzot, atļaujiet man līdzdalīt vēl vienu domu.

Šie notikumi drīz atkārtosies, jo tas, kas bijis, būs. Tas, kas ir bijis darīts, tiks darīts. Jo šinīs pēdējās dienās mēs esam atkal uz robežas pie citas Kānaānas. Visi pravietojumi norāda uz faktu, ka Jēzus nāks drīz, debesu Valstība ir tieši mums priekšā, draugi. Mēs esam pie Kānaānas robežas, mēs esam saņēmuši labas ziņas no praviešiem, bet priekšā vēl ir grūtības, šķēršļi un izaicinājumi, un mans grēcīgums. Bet, pirms mēs ieejam debesu Kānaānā, ir jāatskan vēl vienam skaļajam saucienam. Un ir vēl viena pilsēta, kam ir jākrīt.

Pirms mēs ieejam Debesu Kānaānā, vēl vienai pilsētai tāpat kā Jērikai ir jāsabruk. Bībele šo pilsētu sauc par Bābeli. Grēcīgā pilsēta. Sajukuma pilsēta sabruks, draugi. Bet, pirms tā sabrūk, Dievs grib saukt skaļo saucienu, lai Viņa cilvēki, kas vēl joprojām ir Bābelē, iznāk no tās.

Vēlos, lai uzšķiram Atklāsmes grāmatas 18. nodaļu un lasītu 2. pantu. Atklāsmes 18. Kura nodaļa? 18. Tas mums ir ļoti pazīstams pants, kas runā par pēdējo vēsti, pēdējo kaujas saucienu, kas liek mūriem sabrukt. Atklāsmes 18: 1. pants: „**Pēc tam es redzēju citu eņģeli nokāpjam no debesīm, tam bija liela vara, un zeme ... Kas notika?kļuva gaiša no viņa spožuma.**” Draugi, ievērojiet, šis eņģelis simbolizē Dieva ļaudis - pēdējos gaismas vēstnešus. Ievērojiet, kad šis eņģelis nāk šinī pasaulē, sakiet, draugi, vai šis eņģelis pa priekšu ir redzams vai dzirdams? Visupirms šis eņģelis ir redzams. Ir teikts, ka „**zeme kļuva gaiša no viņa spožuma**”. Un tad 2. pantā „**Viņš sauca spēcīgā balsī: "Kritusi, kritusi lielā Bābele!"**” Ievērojiet, eņģelis ir visupirms redzams un tikai tad dzirdams.

Klusais gājiens dod spēku skaļajam saucienam. Viņš saka, ka Bābele tūlīt kritīs, šīs sienas sabruks, „**jo visas tautas ir dzērušas no viņas netiklības dusmu vīna**”.

4.pants „**Es dzirdēju vēl citu balsi no debesīm saucam: "Izeita no viņas, Mana tauta, lai jums nebūtu dalības viņas grēkos un jūs neķertu viņas mocības!"**” Tas simbolizē Dieva ļaužu pēdējo paaudzi, kas atspoguļo Dieva godību savās sirdīs, kas dod skaļā sauciena brīdinājuma vēsti, un ielūgumu. Un tie, kas ir Bābelē, pēdējā laika Rahābas dzirdēs šos vārdus, un viņi nāks ārā no Bābeles un, draugi, viņi tiks izglābti.

Dievs aicina mūs saukt šo kaujas saucienu. (Tā ir?) Mēs nevaram aicināt cilvēkus ārā no Bābeles, ja mēs paši vēl joprojām atrodamies Bābelē. Un, draugi, mēs varam domāt, - es esmu ārā no Bābeles, es

neesmu tās sistēmā. Bet, draugi, Dievs mūs ne tikai vēlas izsaukt ārā no Bābeles, bet arī izņemt ārā Bābeli no mums. Viņš grib izravēt pasaules sajukumu no mūsu dzīvēm, viņš grib izravēt pasaulīgumu no manas un tavas dzīves.

Draugi, vai jūs šodien esat mūra priekšā? Vai jūs esat situši sienai? Varbūt jūs esat pakrituši un paguruši? Varbūt jūsu pilsētā, mājā, draudzē vai laulībā ir atšķirtības mūri? Varbūt jūs esat ģimenē, kas ir vienaldzīga pret garīgām lietām, drīzāk skatās televīziju nekā studē Bībeli? Varbūt jūs ejat uz draudzi, kas ir vēsa un nedraudzīga, remdena Laodiķeja? Varbūt jūsu pilsētā ir bezdievīga? Un, skatoties uz tādiem mūriem, jūtaties tik apmulsuši. Un uzdevums sniegt skaļā sauciena vēsti ir biedējošs, tas šķiet nomācoši neiespējami.

Un tu skaties uz tām sienām un salīdzini sevi ar to, ko Jozua darīja, un tu domā - mums nav, ar ko sagraut šos mūrus. Mums nav tādu iespēju vai varēšanas un spēka nojaukt šos mūrus. Ak, draugi, evaņģēlija jaukums ir tas, ka tev nevajag spēku, tev nevajag spējas, iespējas un līdzekļus, tāpēc ka mūri nesabrūk cilvēka spēka dēļ. Kā ir teikts, kaut gan mēs staigājam miesā, mēs nekarojam ar miesu, jo mūsu ieroči, lai nojauktu stipras sienas, nav redzami, bet vareni caur Dievu.

Draugi, runa nav par mums, runa ir par Viņu. Runa nav par tevi, draugs, runa ir par Viņu. Tikai atļauj Viņam dzīvot tevī. Un Viņš noārdīs mūrus caur Savu spēku. Un kas ir Viņa spēks, draugi? Viņa spēks ir Viņa mīlestība.

1. Korintiešiem 1:18 sacīts: „**Jo vēsts par krustu ir ģeķība tiem, kas pazūd, bet mums, kas topam izglābti, tas ir Dieva spēks.**” Draugi, jūs gribat redzēt, kā mūri sabrūk – tas ir Krusta spēks. Tas princips, kas ir jādzīvo mums savā dzīvē.

Draugi, ko lai mēs darām? Mēs zinām, ka tas ir Dieva spēkā, bet kas ir mūsu daļa, kas mums jādara?

Kas ir tas, kas man jādara? Katram tas varētu būt citādāk. Mēs nākam no dažādām vidēm, mums ir atšķirīgas profesijas. Kā es jau teicu iepriekš – dari, ko tu vari, tur, kur tu esi.

Esi uzticīgs tam pienākumam, ko Dievs tev ir uzticējis. Tad, kad tu atgriezies darbā, kad atgriezies skolā.

Kas man ir jādara?

Noslēgsim ar Jozuas 5. nodaļu. Tur ir pateikts vienīgais, kas mums jādara, draugi. Jozuas 5 un 13.-15. pants. Ievērojiet, ko Jozua darīja. Jozuas 5: 13 sacīts: „**Un notika, kad Jozua bija pie Jērikas, ka viņš pacēla savas acis**”, ko, draugi, viņš darīja? Vispirms viņš skatījās uz Jēriku un zaudēja dūšu, viņš bija satriekts. Bet tā vietā, lai koncentrētos uz šo situāciju un apstākļiem, Jozua **pacēla savas acis**. Tas ir tas, kas mums, draugi, jādara, nekoncentrējies tikai uz apstākļiem, bet pacel savas acis. Un tad, kad viņš pacēla savas acis, ko viņš redzēja?.. „**un redzi, tur viņam pretī stāvēja kāds vīrs, kam rokā bija atvērts zobens, un Jozua gāja pie viņa un jautāja: "Vai tu esi mūsu cilvēks vai mūsu pretinieks?"**” Viņš sākotnēji domāja, ka tas ir vienkāršs cilvēks, bet ievērojiet 14. pantu. „Bet tas sacīja: **"Nē, bet es esmu tagad nācis kā Tā Kunga karaspēka virspavēlnieks."** Tad Jozua metās zemē uz sava vaiga un to pielūdza **un Viņam sacīja**”, ievērojiet, ko Jozua lūdza. Jozua atpazīna Kristu, draugi. Viņš pacēla savas acis un ieraudzīja Kristu, un, kad viņš ieraudzīja Kristu, viņš ieraudzīja Kristu kā tā Kunga karaspēka

Virspavēlnieku, kā Dieva armijas Ģenerāli. Ak, draugi, skatieties uz Ģenerāli, neskatieties uz citiem kareivjiem sev apkārt – skatieties uz Ģenerāli. Un ievērojiet viņa lūgšanu, draugi – viņš saka: **"Ko mans Kungs grib teikt Savam kalpam?"** Jozua nebija gatavs runāt, Jozua bija gatavs klausīties.

Kas man ir jādara? Ļauj man dzirdēt Tavu balsi! **Ko mans Kungs grib teikt Savam kalpam?** Tāpēc, ka viņš klausījās, viņš saņēma rīkojumus par gājienu, kas atnesa uzvarošu atbrīvošanu. Draugi, tas ir tas, kas mums jādara!

Mums šorīt, kad mēs atstāsim šo pacilājošo gaisotni un vairs nebūsim šinī Bībeles nometnē, jālūdz un jāprasa: „Dievs, ko Tu gribi, lai es daru?” Mūsu debesu Kapteinis, draugi, jau ir garantējis mums uzvaru. Tā ir jau garantēta, draugi! Viss, kas mums šorīt jāsaka, ir: „Kungs,... Ļauj man dzirdēt Tavu balsi - ko Tu gribi, lai es daru. Kas man jādara?

Mums ir jābūt klusiem un mierīgiem, lai iepazītu Dievu, lai varētu ar Viņu iepazīstināt citus.

Runāsim, pirms sākam ko darīt, pareizi? Un, ja mēs tā darīsim, tad redzēsim mūsu acu priekšā sabrūkam mūrus. Un tad, kad Jēzus nāks, sabruks arī mūris, kas šķīra redzamo no neredzamā. Un mēs redzēsim Jēzu vaigu vaigā. Un, kad mēs būsim debesīs, tur vairs nebūs mūru. Vienīgais tur esošais mūris būs caurspīdīgs, un jūs varēsiet redzēt tam cauri. Nebūs vairs sadalošo mūru,... kad būsim debesīs.

Es gribu būt debesīs. Un kā ar jums?

Ir skumji, kad kaut kas labs tuvojas nobeigumam, bet tam nav jābeidzas. Atstājot šo vietu, mēs nezinām, vai tiksīm uz nākamo Bībeles nometni, jo rītdiena, draugi, mums nav apsolīta. Katrs dzīves mirklis ir dāvana no Dieva, un tādēļ to sauc par tagadni. Un tā, lai gan tagad atstājam šo vietu un, iespējams, vairs neredzēsim cits citu, tomēr būsim droši, ka tad, kad būsim debesīs, visi kopā varēsim priecāties mūžīgi Dieva ģimenē, pareizi?

Cik daudziem no jums dzīvē ir mūri - mūri laulībā, mūri mājā, skolā, draudzē? Un jūs taču gribat, lai Dievs nojauc šos mūrus un lieto jūs un jūsu staigāšanu ticībā ar Dievu, lai Viņš nojauktu šos mūrus. Vai tā ir jūsu vēlēšanās, draugi?

Cik daudzi no jums šorīt, pirms sakām ardievas, grib atdot sevi Dievam, turpinot lūgšanu: „Ko mans Kungs grib teikt Savam kalpam?” , lai būtu īsts Kristus kareivis, lai izsauktu kaujas saucienu, lai mēs atkal varam viens otru satikt debesīs. Cik daudzi no jums Dieva žēlastībā gribat būt debesīs? Ja plānojat tur būt, es lūdzu jūs piecelties tur, kur jūs esat. Un, kad jūs būsiat piecēlušies, es aicinu jūs visus nākt uz priekšu, un mēs noslēgsim šo Bībeles nometni šeit, priekšā, ar lūgšanu, pirms dodamies prom.

Es esmu tik priecīgs, kas esmu daļa no Dieva ģimenes. Mēs esam tik atšķirīgi – mēs izskatāmies atšķirīgi, mēs runājam dažādās valodās, nākam no dažādām valstīm ar atšķirīgu pieredzi, bet mēs visi esam viens Kristū. Kristus asinis savieno mūs pat ciešāk, nekā mūsu šīs zemes saiknes. Viņš dod mums misiju un iemeslu, kādēļ dzīvot - lai vestu ļaudis atpakaļ vissvētākajā vietā!

Draugi, kad mēs tagad lūgsim kopā, es vēlos lūgt Jēzus nopelnā. Noliksim sevi pie malas, noliksim pie malas savu lepnumu, savas nesaskaņas, pie malas savus plānus un savas idejas. Atbrīvosim ceļu Svēta

Gara darbam. Jo tad, kad noliekam savu „es” pie malas, Svētais Gars var neierobežoti darboties mūsu dzīvē. Dievs ir aicinājis mūs būt pēdējai Viņa armijai, draugi.

Šodien ir piemiņas diena, un mēs ejam to pēdās, kas gāja pirms mums, nežēlojot pat savu dzīvību šīs lietas dēļ. Ja mēs tagad, kad varam runāt, klusēsim, tad tā būs necieņa pret tiem, kas izlēja asinis. Jo viņi runājot apliecināja Dievu. Pāri par visu piemiņas dienas jēga ir Jēzus, jo Viņš – Ģenerālis - atdeva Savu dzīvību. Darīsim tāpat, ko jūs sakāt?

Lūgsim, lai mēs neaizietu mājā tādi paši kā atnācām, bet lai būtu pārveidoti mūžībai. Un, ja šeit mēs nekad vairs viens otru nesatiksīm, tad satiksīmes tur, kur nav mūru. Būsim kopā debesīs vienmēr!

Draugi, es vēlos, lai jūs izdarāt kaut ko tagad pat. Vēlos, lai jūs palūkojaties to sejās, kas ir jums blakus. Palūkojieties uzmanīgi, palūkojieties viens otra sejā. Vai tā, draugi, nav briesmīga doma, ka seja, kas ir jums blakām, nebūs debesīs? Neļaujiet tam notikt, draugi! Būsim kaimiņi arī debesīs.

Aplieciēt rokas tiem, kas jums ir blakām, un lūgsim, lai Dievs mūs savieno vienu ar otru un savieno ar Sevi.

Es aicinu, brāli Kalvin, ka tu varētu lūgt. Un tad, brāli Deiv, ja tu varētu lūgt, un es noslēgšu.

Dārgais Debesu Tēvs, tā ir tāda priekšrocība, ka Tu mūs aicini ikvienu personīgi šīnī laikā, pasaules vēstures noslēgumā, būt daļai no Tava darba. Kungs, mēs lūdzam, ka Tu mūs apzīmogotu un ierakstītu mūsu katra vārdu Dzīvības grāmatā. Lai mēs katrs apzinātos, Kungs, ko Tu esi izdarījis pie krusta, cenu, ko Tu maksāji. Kungs, mēs pavisam nedaudz spējam aptvert, ko Tu mūsu labās esi darījis, bet mēs ilgojamies, Kungs, būt ar Tevi mūžībā. Kungs, mēs negribam tur būt bez saviem draugiem un ģimenēm. Lūdzu, Kungs, dod, kaut mūsu sirdis degtu par dvēselēm, kas pazūd. Lai mēs būtu draudze, kas izplata Tavu trīs eņģeļu vēsti mirstošajai pasaulei, Kungs, pasaulei bez cerības, pilnai ar sāpēm un ciešanām. Kungs, mēs esam svētīti ar Tavu patiesību. Palīdzi mums būt uzticīgiem, izmantojot laiku, lai, kad būsim debesīs, mums nebūtu jānožēlo, ka varējām lūgt vairāk, dalīties ar patiesību vairāk, ka varējām dot vairāk Tavai lietai, Kungs. Paldies Tev, Jēzu, par visu, ko Tu esi mūsu labā darījis, Tavā vārdā es lūdzu, Āmen.

Dārgais Debesu Tēvs, es atceros, kā es skrēju 120 km maratonu. Es atceros, kā es lepnī turēju godalgu. Tas bija gods - turēt balvu, ko citi pirms manis bija turējuši un ko citi pēc manis turēs. Kungs, es nezinu, kāpēc Tu esi izvēlējies mūs, bet kāpēc gan ne mūs - turēt balvu pēdējā pasaules vēstures posmā. Kungs, mēs varam daudz paveikt. Kungs, 12 cilvēki apgriezta visu pasauli otrādi caur Kristus spēku. Tu aicini mūs būt tiem vīriem un sievietēm, kas pasteidzina Tavu otro atnākšanu. Kungs, mēs tik ļoti gribam redzēt Tevi nākam mūsu paaudzē. Redzēt Tevi, pirms mēs sastopamies ar nāvi. Un tas, Kungs, var notikt tikai tad, kad mēs pabeigsim Tavu darbu un ja parādīsīm Kristus raksturu pasaulei. Tev vajag cilvēkus, kas var atsloguļot Tavu raksturu, pirms Tu nāc. Kungs, palīdzi mums šo darbu nolikt par pirmo, svarīgāko un pēdējo darbu mūsu dzīvē šeit uz zemes, Jēzus vārdā, Āmen.

Tēvs Debesīs, paldies par šo debesu priekšnojautu šeit uz zemes. Kungs, mēs ilgojamies pēc mājām debesīs. Mēs redzam mūsu pasauli, pilnu ar vardarbību, haosu, korupciju, tumsu un viltību. Mēs redzam milzīgus mūrus visapkārt mums, ko sātans uzslējis, ceļot šeit uz zemes savu valstību. Kungs, mēs

ilgojamies, lai nāk Tava valstība un lai Tavs prāts notiek kā debesīs, tā arī uz zemes. Un, Kungs, mēs zinām, ka šinīs pēdējās dienās mūri sabruks. Bet vienīgais veids, kā tie sabruks, ir, ja Tev būs cilvēki, kas sauks skaļo saucienu. Un vienīgais, kā mēs varam saukt šo skaļo saucienu, ir klausīties Tevī un staigāt ar Tevi klusumā. Kungs, dod šo pastāvību. Jā, mēs, Kungs, tagad esam garīgā pacēlumā, bet, Kungs, kaut tas nenoplaktu. Palīdzi, Kungs, mums būt uzticīgiem ne tikai tad, kad esam kalnā, bet arī tad, kad esam ielejā. Šinī tumsas un ēnu ielejā kaut Tu būtu ar mums. Tu klāj mums galdu, mūsu ienaidniekiem redzot. Mēs pateicamies par šo pārlicību. Un, Kungs, mēs lūdzam, lai tad, kad aizejam no šīs vietas, Tu mūs lieto, kad vajag saukt kaujas saucienu. Mēs lūdzam par beigu laika Rahābām, lai viņas sadzird šo balsi. Kungs, mums ir Rahābas mūsu mājās, mūsu skolās, mūsu draudzēs, mums ir cilvēki, kas mums ir mīļi, bet kas pazūd, lūdzu, dārgais Dievs, izglāb mūsu mīļos. Izglāb mūsu bērnus, jo mēs nevaram iedomāties Debesis bez viņiem. Mēs nevaram iedomāties debesis bez mūsu sievām, vecākiem, bērniem, mūsu draugiem un ģimenes locekļiem. Lieto mūs, lai viņi redz derības šķirstu, lai viņi redz Tavu klātbūtni, pacel to uz mūsu pleciem. Mēs lūdzam, lai Tu atbrīvo viņus, kā Tu esi atbrīvojis mūs. Un, Tēvs, mēs ilgojamies pēc tās dienas, kad Tu nāksi un mūris starp redzamo un neredzamo tiks nojaukts, un mēs ar Tevi redzēsimies vaigu vaigā. Sagatavo mūs šai dienai, un es lūdzu, kaut šis aplis paplašinātos, līdz Tava armija nāks, lai vairāk kareivju iestātos Tavā armijā, vienīgajā armijā, kur notiek cīņa pa īstam. Lūdzu, Kungs, kad sātans mūs notriec zemē, palīdzi, lai mēs nepaliekam bezsamaņā, palīdzi mums atkal celties un turpināt cīņu, turpināt iet uz priekšu un nekad nepadoties. Mēs, Kungs, esam tik tuvu, kāda tā būtu traģēdija, ja mēs padotos tagad. Lūdzu, dārgais Dievs, pabeidz darbu mūsu dzīvēs. Mēs prasām pēc apsoliņuma, ka Tu esi mūsu ticības iesācējs un pabeidzējs, ka mēs varam būt droši, ka Tas, kas labo darbu mūsos iesācis, to arī pabeigs līdz Kristus dienai. Lūdzu, pabeidz to, Kungs. Ņem mūsu dzīves un svēto mūs tagad, un lieto kā savus kareivjus. Mēs ļoti pateicamies, ka esi dzirdējis šo lūgšanu. Svētī mūs, kad mēs šķirsimies. Mēs lūdzam Jēzus svētajā Vārdā, un lai visi kopā saka – Āmen.